

יומא פג. (המשנה) עד פד: (ש3 מסוף הצרות)

ביאורי מושגים
 'אימר דאמרי אנא חששא - אחזוקי מי אמרי' - ר"מ חשש משמו של האכסנאי ולכן לא נתן לו את ארנקו, אבל ר"מ לימדנו שישנם מצבים שבהם האדם חושש אבל לא בטוח. במצבים כאלו עליו לחשוש אישית לעצמו אבל אל לו להודיע זאת לאחרים וכך לפגוע בפרנסתו של הזולת.
 בצורה כזו ניתן לאזן בין הצורך להזהר שמוטל על האדם כלפי עצמו לבין החשש מפגיעה באחר.

משנה

הצלת נפשות - מול איסורי תורה

הנתקף בולמוס:
 מאכילים אותו גם מאכלים אסורים עד שייאורו עיניו,

הננשך ע"י כלב החולה בכלבת:
רמב"ח: מאכילים אותו מסרעפת הכלב,
חכמים: זה לא מועיל ולכן אין לעשות זאת,

החולה ב'צפידנא' בשבת:
רמב"ח: נותנים לו תרופה,

חילוך ממפולת בשבת:
 מותר (אפילו כשלא ברור האם הוא שם, האם הוא יהודי, והאם הוא חי)

בולמוס - חולשה שפוגעת בין השאר במערכת הראיה ובחושי הטעם. כדי לחלץ ממנה יש צורך במזון ואחר כך במיני מתיקה. כשחוש הטעם יחזור אליו נדע שהוא התאושש

סימני כלבת - הכלב מרייר, אבריו שמוטים, הולך בצידי הדרכים (חושש מבני אדם)
הטיפול בכלבת - לחסל את הכלב בלי ליצור עימו מגע, בגדים שנגעו בכלב להשמיד, (הרפואה היום קובעת שהמחלה מועברת בעמצעות הנוזלים - ריר, דם, ושתן)

צפידנא- מחלה שמתחילה בפה ויורדת עד לבטן, למסקנת הגמרא חכמים מודים לרמב"ח שצפידנא היא מחלה מסוכנת ויש לחלל עליה את השבת.

כשיש לפניו כמה איסורים - איזה איסור יש להעדיף
שלב א' - יש לבדוק את חומרת העונש
 ככל שהעונש חמור יותר כך האיסור יותר חמור
 לכן **עדיף** לאכול **נבלה** (שאיסורה בלאו) מלאכול **תרומה** או **טבל** (שהאוכלם חייב מיתה בידי שמים)
שלב ב' - כשהעונש זהה יש לבדוק משתנים נוספים
 התנאים נחלקו לגבי **תרומה** ו**טבל** מה יותר קל.
ת"ק: טבל קל יותר (ויש להעדיפו) כיוון שהוא ניתן לתיקון,
בן תימא: תרומה קלה יותר (ויש להעדיפה) כיוון שהיא מותרת לכהן

מתי יש להפריש טבל בשבת כדי להמנע מאיסור אכילת טבל
כשהטבל מהתורה:
 יפריש בשבת,
כשהטבל מדרבנן:
ירקות:
רבי: לא יפריש, ויאכל טבל,
ראב"ש: יפריש, ויאכל חולין.
עציץ שאינו נקוב:
 יפריש ויאכל חולין

טעמו של רבי:
בירקות: עדיף שיעבור על איסור דרבנן של טבל משיעבור על איסור דרבנן של הפרשת תרו"מ בשבת,
בעציץ שאינו נקוב: חוששים שאם לא יפריש הוא עלול לא להפריש גם מעציץ נקוב ששם האיסור הוא מהתורה

